

Proč chci být hasičem

Ač je mi teprve deset let, chci být a určitě budu vždy hasičem. Jestli dobrovolný nebo profesionál, to se ještě uvidí, kam mě vítr života zaneše. Dobrovolným hasičem jsem sice podle průkazky od šesti, ale moje srdce je hasičské již od narození. Celá naše rodina je hasičská a hasičinu milují moji předci již od pradávna. Z povídání mého dědy Zdenka již jeho dědeček byl hasičem.

Příběh pradědy začíná ještě před první světovou válkou, kdy byl v naší obci hostinským a při požáru zjistili, že vlastně nemají čím hasit. Probrali to při obecním sezení a skoro jednohlasně rozhodli, že vystaví hasičskou zbrojnici a pořídí první obecní hasičskou stříkačku a pár drobností k tomu. Jako hostinský zaplatil celou cenu hasičské stříkačky a nějaké peníze přidal i na stavbu zbrojnice. Stal se prvním starostou hasičů a zveleboval spolu s ostatními zbrojnicí a budoval dobré jméno hasičů.

V jeho stopách dobrovolného hasiče pokračoval i praděda a pak i děda Zdeněk. Děda Zdeněk se hasičině věnoval jako závodník, rozhodčí a také jako trenér tehdejší mládeže. Když zemřel, byl nejstarším, tedy nejdéle sloužícím členem našeho sboru. On přivedl mého tátu k hasičině a mě vlastně taky. Jeho příběhy, kdy jezdil po soutěžích s dětmi a užívali si spousty legrace, zábavy a prožívali mnoho dobrodružství, mě natolik uchvátily, že jsem chtěl tyto zážitky mít také.

Oba moji rodiče u nás v obci začali trénovat děti a mě vlastně přibráli také. Moc mě to bavilo. Začínal jsem na postu proudaře, kde jsem si to náramně užíval a pracoval jsem na sobě, abych byl lepší a lepší. Když nám naši nabídli možnost vyzkoušet si i něco jiného než jen útoky, tak jsem do toho s velkou radostí šel. Začali jsme běhat k útokům i závod s překážkami na 60m. To je teď to pravé, co mě velmi baví, a poctivě se snažím trénovat, abych neudělal dědovi ostudu a samozřejmě ani rodičům a sobě. V útoci jsem se přesunul na post rozdělovače a musím říct, že je to hodně namáhavé, ale také zodpovědné.

Musím samozřejmě podotknout, že ne jen ze strany tatky jsou všichni hasiči, i z mamčiny strany je hasičina vryta v krvi mých předků. Jen děda Jaromír se hasičině s dětmi věnuje 40 let a musím se pochlubit, že byl oceněn starostou OSH Zlínského kraje za vynikající práci. Nyní se stále s mými rodiči snaží v dětech budovat to, čemu se říká čest, hrdost, zodpovědnost, ale také dobrovolnictví, zábava a láska k této sportovní činnosti.

Pokud mi toto odhodlání vydrží, určitě bych chtěl být alespoň dobrovolným hasičem a pomáhat druhým, ať už při požáru nebo třeba jen při sundání kočky ze stromu. Ten pocit, když vám někdo řekne „děkuji“ za jakoukoliv pomoc, je opravdu skvělý. Mé přání je, aby co nejvíce lidí si jen tak pomáhalo a nechovalo se sobecky a arogantně k ostatním. Každý z nás jednou může potřebovat pomoci a měli bychom si navzájem pomáhat. Za moje přání a touhu po hasičině velmi děkuji všem svým předkům a i současné rodině.

ČEST PAMÁTCE VŠEM ZESNULÝM HASIČŮM.